

РЕШЕНИЕ

№ 23430

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10243** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ралица Рачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 04 РУ-СДВР, чрез юрк. Д. И. срещу Решение № 2411/01.07.2025 г., постановено по АНД № 3897/2025 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 107 състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 228зз-180/22.02.25 г., издадена от С. Ч., полицаи при 04 РУ-СДВР, с която Г. Г. Б. е задържан за срок до 24 часа.

В касационната жалба се твърди, че решението на районния съд е постановено при нарушение на материалния закон и процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Твърди се, че заповедта е издадена при спазване на предписаната от закона форма и от компетентни органи. Оспорва се извода на съда, че не са посочени фактически основания за задържането, като касаторът счита, че в случая е необходимо и достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, като това дали има или няма дадена правна квалификация на деянието на задържаното лице е без значение и не е необходимо да има достатъчно данни за образуване на досъдебно производство, като грешно съдът тълкува решението на ЕС – П. П. срещу България. Изтъква още, че е допустимо обстоятелствата, мотивирали издаването на акт като процесния да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта, както било в настоящия случай – фактическата обстановка е описана в материалите по досъдебно производство № 2283МК-376/22/02.2025 г. по описа на 04 РУ-СДВР,

съответно пр.пр. № 22162/2025 г. по описа на РП. Касаторът посочва още, че е налице необоснованост на съдебния акт, не са обсъдени релевантните за спора факти и доказателства, като счита, че по делото е ирелевантно дали прокурорът е прекратил досъдебното производство, а заповедта по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не изисква подробно и изчерпателно описание на всички данни относно деянието и поведението на лицето. Посочва се, че съдът не е изследвал и не е съобразил, че при задържането на лицето е спазено изискването на чл. 5, пар. 1 от ЕКПЧ и не е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6, ал. 2 АПК. Моли се за отмяна на оспореното съдебно решение и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът – редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът - Г. Г. Б., чрез адв. М., в открито съдебно заседание оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира разноски в настоящото производство.

Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 22.02.2025г. в 09.05 часа е издадена атакуваната Заповед за задържане на лице, изведена с рег. № 2283з-180/22.02.2025 г., по силата на която жалбоподателят Г. Б. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР „във връзка с чл. 354а, ал. 3 от НК, притежание на наркотични вещества“ е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 04 РУ-СДВР.

Съдът е приел фактическата обстановка за установена въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК - заповед за задържане на лице от 29.11.2023 г., протоколи за личен обиск; книга за задържаните лица на 04 РУ СДВР и на 05 РУ СДВР; справки от АИС „Издирвателна дейност и НМАП“; материали по ДП № 2110/2023г. по описа на 05 РУ СДВР и др.

За да отмени процесната заповед, районният съд е приел, че същата не отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР – не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка, което е довело до нарушаване правото на защита на задържаното лице.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, направените правни изводи се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Неоснователно е наведеното в жалбата оплакване, че районният съд не е обсъдил релевантните за спора факти и доказателства. Първоинстанционният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Като правно основание за издаване на заповедта за задържане е посочена нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Визираната разпоредба, регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок не по-дълъг от 24 часа, лице за което има данни, че е извършило престъпление.

Съгласно чл. 74, ал. 2 от ЗМВР в заповедта за задържане задължително се посочват основанията за задържане, а съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт следва да съдържа правните и фактически основания за издаването му. Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по см. на чл. 22 ЗАНН, според която норма принудителните административни мерки имат за цел предотвратяване или преустановяване извършването на нарушение или престъпление, както и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Всяка принудителна административна мярка налага неблагоприятни последици за адресата с цел постигане на правноопределен резултат. Във връзка с горното при прилагане на мерките по чл. 72, ал. 1 ЗМВР полицейските органи следва да съобразят и необходимостта от тяхното налагане за всеки конкретен случай. С оглед правната природа и характера на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, целта на принудителната административна мярка, обективизирана в заповедта за задържане, е преустановителна и предотвратяваща.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на районния съд, че в случая изцяло липсват фактически констатации, които да обосновават налагането на принудителната административна мярка.

Действително, както е посочено в касационната жалба, за прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието. В случая обаче липсват именно такива данни, които да обосновават предположение за извършване на престъпление – видно от Протокола за личен обиск с УРИ-228Р-4671 от 22.02.2025 г., в Б. не са открити наркотични вещества, а в заповедта единствено е посочено „притежание на наркотични вещества“, като липсват каквито и да е факти в този смисъл. Остава неясно какви са били конкретните обстоятелства, довели до извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление, каквото е изискването по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР. Подобна неяснота относно начина на формиране на волеизявлението на органа при вземането на конкретното решение – винаги е съществено процесуално нарушение, защото засяга правото на лицето на защита.

Касаторът в жалбата сочи, че не е налице пречка такива констатации да се съдържат в друг съпътстващ преписката документ, но в случая дори и такива не са били налице. По делото пред районния съд е представено постановление от 14.03.2025 г., видно от което не са налице данни за извършено престъпление. В тази връзка защитната теза на касатора е изцяло неоснователна и недоказана.

Съдът констатира, че при издаването на оспорената заповед е нарушен и принципът за съразмерност по чл. 6 АПК, съобразно който прилагането на принудителна административна мярка по чл. 72, ал. 1 ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигане на законовата цел. В конкретния случай нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на законовите цели е било необходимо задържането за срок до 24 часа. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК фактическото задържане следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. В случая по никакъв начин административният орган не доказва, че мярката е наложена с цел обезпечаване работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпление, а напротив. Така издадената заповед противоречи

на целите на закона за защита на обществения интерес, доколкото по делото не са налице данни поведението на ответника Б. да е налагало задържане. Същият е съдействал по време на проверката, а от друга страна не са били налице данни за образувано досъдебно производство.

По тези съображения, настоящият състав намира, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение, каквото искане е направено своевременно в хода на делото. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, договореното възнаграждение е в размер на 1250 лв. (равностойността на 639,11 евро) и е заплатено в брой в деня на подписване на договора. С оглед направеното възражение за прекомерност от страна на касационния жалбоподател и предвид процесуалната активност на пълномощника на ответника, изразяваща са единствено в процесуално представителство в открито съдебно заседание, без представен отговор по касационната жалба, сумата следва да бъде намалена до минималния размер съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, като същата следва да бъде присъдена при съобразяване на чл. 11, ал. 2, вр. чл. 12 от Закон за въвеждане на еврото в Република България – 383,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в и чл. 63д от ЗАНН Административен съд София – град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2411/01.07.2025 г., постановено по АНД № 3897/2025 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи: [населено място], [улица], да заплати на Г. Г. Б., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 383,47 (триста осемдесет и три евро и четиридесет и седем евроцента) евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: